

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV- A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 18.11.2016
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE ...
JUDECĂTOR ...
GREFIER ...

Pe rol soluționarea cererii de apel formulată de apelanta petentă ..., împotriva sentinței civile nr. 3395/23.02.2015, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosar nr. 42151/299/2014, în contradictoriu cu intimatul ..., având ca obiect plângere împotriva încheierii de carte funciară.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă apelanta petentă reprezentată de avocat, cu împuternicire avocațială depusă la fila 13 dosar, lipsind intimatul.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că s-a depus la dosar prin serviciul registratură la data de 17.10.2016, cerere de repunere pe rol a cauzei din partea apelantei petente.

Tribunalul acordă cuvântul părților asupra cererii de repunere pe rol a cauzei.

Apelanta petentă reprezentată de avocat, solicită admiterea cererii de repunere pe rol a cauzei.

Tribunalul după deliberare, urmează să încuviințeze solicitarea de repunere pe rol a cauzei formulată de apelanta petentă, după suspendarea cauzei în temeiul art. 520 alin. 4 Cod procedură civilă, fiind respinsă ca inadmisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept în cauză.

Apelanta petentă reprezentată de avocat, depune la dosar o nouă cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se interpreteze prevederile art. 856 alin. 3 Cod procedură civilă, respectiv de a se interpreta în concret dacă sechestrul penal notat ulterior notării unei ipoteci este radiat ca urmare a adjudecării în cadrul procedurii de executare silită începute de creditorul bancar ipotecar și dacă sechestrul penal este inclus în categoria de alte sarcini de care imobilul adjudecat urmează să rămână liber astfel cum se menționează în cuprinsul art. 856 alin. 3 Cod procedură civilă, la care sunt atașate înscrisuri reprezentând practică judiciară.

Prin urmare, solicită admiterea cererii și sesizarea din nou a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Tribunalul urmează să rețină cauza spre soluționare asupra cererii formulată de apelanta petentă, însă în ipoteza în care această solicitare va fi respinsă, pune în discuție oportunitatea suspendării prezentei cauze potrivit art. 413 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, până la soluționarea cauzei cu nr. 5451/2/2015, aceasta având ca obiect anularea în contencios administrativ a dispozițiilor art. 162 alin. 3 și art. 195 alin. 5 din Regulamentul adoptat prin Ordinul directorului ANCPPI nr. 700/2014, care se referă în concret la faptul că registratorul de carte funciară nu radiază măsura sechestrului penal decât în baza ordonanței procurorului sau a hotărârii instanței de judecată.

De asemenea, tribunalul apreciază că aceste dispoziții sunt relevante în prezenta cauză, ele nu au fost invocate în concret în cuprinsul încheierii de carte funciară, însă ele sunt temeiul uzual la care se raportează registratorul de carte funciară și care în mod implicit este avut în vedere de instanță în soluționarea pricinii. Totodată, arată că această cauză a fost

soluționată la Curtea de Apel București în primă instanță prin admiterea cererii și anularea celor două dispoziții, aceasta se află la acest moment potrivit verificărilor instanței în procedura filtrului la Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în măsura în care nu se va decide sesizarea ÎCCJ cu dezlegarea problemei de drept, se pune problema dacă ar fi oportună suspendarea judecării cauzei pentru a se vedea soluția din dosarul nr. 5451/2/2015, întrucât acesta ar avea legătură cu soluționarea prezentei cauze.

Apelanta petentă reprezentată de avocat, arată că nu se opune asupra cererii de suspendare a cauzei, în cazul în care cererea de sesizare a ÎCCJ se va respinge.

TRIBUNALUL

Asupra oportunității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 și urm. C.proc.civ., reține că aceasta este justificată în cauză, și privește următoarea întrebare:

Rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. că sechestrul asigurător penal notat în cartea funciară face parte dintre sarcinile care se sting prin adjudecarea în procedura vânzării silite a bunului imobil, astfel încât să poată face obiectul radierii conform alin. 4, sau singura cale de obținere a radierii este dispoziția organelor penale competente în sensul ridicării măsurii?

I. Situația de fapt

1. Prin actul de adjudecare nr. 140 din 23.05.2014 emis în dosarul de executare silită nr. 140/2014 constituit la Societatea Civilă Profesională de Executori Judecătorești ..., petenta ... a dobândit dreptul de proprietate asupra construcției și terenului înscrise în cartea funciară nr. 2(...)-C1-U3.

2. Prin încheierea nr. 44649 emisă de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară București, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Sector 1 a admis cererea cu privire la imobilul în cauză, a radiat pozițiile 1-9 și 11 din partea C a cărții funciare și a justificat întabularea definitivă a dreptului de proprietate dobândit de petentă prin adjudecare. **A rămas însă notată în Partea III „Sarcini” a cărții funciare ordonanța nr. 1319/P/2012 din 19.10.2012 emisă de Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Tribunalul București, prin care s-a dispus instituirea sechestrului asigurător.**

3. Împotriva acestei încheieri, petenta a formulat cerere de reexaminare. Cererea de reexaminare a fost respinsă prin încheierea de respingere nr. 51270 din 22.08.2014, registratorul de carte funciară reținând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 28 alin. (1) și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 7/1996 pentru radierea înscrierii din cartea funciară.

4. Reclamanta apelantă ... a formulat, la data de 16.09.2014, sub numărul 42151/299/2014, în contradictoriu cu intimatul Parchetul de pe lângă Tribunalul București, plângere împotriva încheierii nr. 51270 solicitând modificarea încheierii, în sensul radierii tuturor sarcinilor existente, inclusiv a Ordonanței prin care s-a dispus măsura sechestrului asigurător de către emise de Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

5. Pe cale de întâmpinare, intimata a arătat că B.C.P.I. Sector 1 a respins în mod temeinic cererile de radiere, în considerarea faptului că doar organul de urmărire penală care a dispus instituirea sechestrului sau instanța poate dispune și radierea acestuia din cartea funciară. A susținut că sechestrul asigurător nu poate fi radiat din oficiu, conform art. 856 alin. (3) C.proc.civ. – instanța face referire la dispozițiile din redactarea Codului în forma aflată în vigoare față de momentul sesizării executorului, în forma actuală art. 857 alin. 3 - având în vedere că acesta nu a rămas fără obiect în condițiile nesoluționării definitive a cauzei penale, iar măsura poartă asupra sumelor rămase după îndeștularea creditorului ipotecar. A învederat prevederile art. 250 C.proc.penală, considerând că acestea conferă posibilitatea

oricărei părți interesate de a obține ridicarea sechestrului asigurător penal prin introducerea unei contestații potrivit legii civile, dacă nu a uzat de această cale în procesul penal.

II. Soluția primei instanțe și motivele căii de atac

6. Judecătoria Sectorului 1 a respins, prin sentința civilă nr. 3395/23.02.2015, plângerea formulată ca neîntemeiată. Instanța a reținut, în esență, că ridicarea sau menținerea măsurilor asigurătorii luate în procesul penal se dispune, din oficiu, doar de procuror prin ordonanța de clasare, în temeiul art. 315 alin. (2) C.proc.penală, sau de instanța de judecată, prin hotărâre, în temeiul art. 404 alin. (4) lit. c) C.proc.penală.

7. În procedura penală nu există nicio dispoziție care să prevadă încetarea de drept a măsurilor asigurătorii pentru cazul înstrăinării silite a bunului imobil sechestrat, o asemenea situație juridică fiind prin ea însăși în contradicție cu indisponibilizarea bunurilor, conform art. 249 alin. (2) C.proc.penală, atâta timp cât creditorul sau alte persoane interesate nu au obținut ridicarea măsurii asigurătorii.

8. În conformitate cu principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, indisponibilizarea prevăzută de art. 249 alin. (2) C.proc.penală privește atât înstrăinarea voluntară, cât și pe cea silită. Având în vedere că adjudecarea imobilului, conform art. 852 C.proc.civ., reprezintă o vânzare forțată, încetarea de drept și radierea măsurilor asigurătorii dispuse în procesul penal cu privire la bunul adjudecat, contravine prevederilor art. 249 alin. (2) C.proc.penală, astfel încât prevederile art. 856 alin. (3) și alin. (4) C.proc.civ. (actualul art. 857 alin. 3 și 4) nu pot reglementa procedura de încetare a măsurilor asigurătorii dispuse în procesul penal.

9. Având în vedere că măsura asigurătorie dispusă în procesul penal asupra imobilului adjudecat nu a încetat de drept și nu este supusă radierii din oficiu, conform art. 856 alin. (3) și alin. (4) C.proc.civ. (actualul art. 857 alin. 3 și 4), precum și că sechestrul asigurător nu a fost ridicat conform normelor de procedură penală aplicabile, instanța a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 28 alin. (1) și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 7/1996 pentru radierea înscrierii de la poziția nr. 10 din Partea a III-a a cărții funciare nr. 2(...)-C1-U3, fiind corectă soluția de respingere a cererii de reexaminare a petentei, dispusă prin încheierea atacată.

10. Împotriva sentinței a declarat apel petenta, arătând, în esență, că dispozițiile art. 856 alin. 3 și 4 C.proc.civ. (actualul art. 857 alin. 3 și 4) rămân aplicabile și în situația existenței unui sechestrul asigurător penal asupra bunului, sechestrul care se menține numai asupra sumelor de bani rămase în urma îndeplinirii creditorului ipotecar. De asemenea, a arătat că interesele Statului și ale Parchetului de pe lângă Tribunalul București sunt suficient apărute prin aceea că au fost citați cu ocazia îndeplinirii măsurilor de executare asupra imobilului, aceștia având posibilitatea de a interveni în executarea silită desfășurată de creditoare. Se citează în acest sens decizia penală nr. 3507/01.06.2006 a Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit căreia, „dacă un imobil, asupra căruia a fost instituit sechestrul asigurător, a fost valorificat prin vânzare la licitație publică, iar o parte din prețul obținut a fost distribuit creditorilor, menținerea măsurii asigurătorii imobilului nu se mai justifică, ci sechestrul asigurător va fi menținut numai asupra sumei nedistribuite creditorilor și asupra altor bunuri ale inculpatului, până la concurența valorii prejudiciului cauzat”.

III. Dispozițiile de drept intern care fac obiectul sesizării

11. **Art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ.** (în cauză în forma aplicabilă executării silite din cadrul dosarului în care a avut loc adjudecarea, art. 856 alin. 3 și 4) are următorul conținut:

„(3) De la data intabulării, imobilul rămâne liber de orice ipotecă sau alte sarcini privind garantarea drepturilor de creanță, creditorii putându-și realiza aceste drepturi numai

din prețul obținut. Dacă prețul de adjudecare se plătește în rate, sarcinile se sting la plata ultimei rate.

(4) Ipotecile și celelalte sarcini reale, precum și drepturile reale intabulate după notarea urmăririi în cartea funciară se vor radia din oficiu, cu excepția celor pentru care adjudecatorul ar conveni să fie menținute; de asemenea, vor fi radiate din oficiu drepturile reale intabulate ulterior înscrierii vreunei ipotece, dacă vânzarea s-a făcut în condițiile prevăzute la art. 846 alin. (7), toate notările făcute cu urmărirea silită, cu excepția notării contestației împotriva procesului-verbal de licitație, dacă aceasta nu a fost soluționată prin hotărârea rămasă definitivă, interdicția de înstrăinare sau de grevare, dacă există, cu excepția celei prevăzute la art. 856 alin. (3), precum și promisiunea de a încheia un contract viitor, dacă până la data adjudecării beneficiarul promisiunii nu și-a înscris în cartea funciară dreptul dobândit în temeiul contractului care a făcut obiectul acesteia”. **Tribunalul face mențiunea că dispozițiile citate nu au fost modificate pe parcursul timpului, astfel că sesizarea va face referire la numerotarea actuală a Codului, pentru acuratețea cererii.**

12. Incidente în cauză sunt și art. 249 alin. 1 și 2 și 250 alin. 1 și 6 C.proc.pen., reținut ca relevant prin sentința pronunțată de prima instanță, cu următorul conținut:

Art. 249 alin. 1 - „Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune”.

Art. 249 alin. 2 - „Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrul asupra acestora”.

Art. 250 alin. 1 - „Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond”.

Art. 250 alin. 6 - „Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii”.

13. În motivarea încheierii de respingere nr. 51270, registratorul a invocat și dispozițiile art. 28 alin. 1 și art. 29 alin. 1 din Legea nr. 7/1996, potrivit cărora:

Art. 28 alin. 1 - „Cererea de înscriere în cartea funciară se va depune la birourile teritoriale ale oficiului teritorial și va fi însoțită de înscrisul original sau de copia legalizată de pe acesta, prin care se constată actul sau faptul juridic a cărui înscriere se cere; copia legalizată se va păstra în mapa biroului teritorial”.

Art. 29 alin. 1 - „În cazul în care registratorul admite cererea, dispune intabularea sau înscrierea provizorie prin încheiere, dacă înscrisul îndeplinește următoarele condiții limitative:

- a) este încheiat cu respectarea condițiilor de formă prevăzute de lege;
- b) identifică corect numele sau denumirea părților și menționează codul numeric personal sau, după caz, numărul de identificare fiscală, dacă este atribuit, codul de înregistrare fiscală ori codul unic de înregistrare, după caz, atribuit acestora;
- c) individualizează imobilul printr-un număr de carte funciară și un număr cadastral sau topografic, după caz;

d) este însoțit de o traducere legalizată, dacă actul nu este întocmit în limba română. În cazul actului autentic notarial, acesta trebuie să fie încheiat de un notar public în funcție în România;

e) este însoțit, după caz, de o copie a extrasului de carte funciară pentru autentificare, a extrasului de carte funciară pentru informare sau a certificatului de sarcini ce a stat la baza întocmirii actului, cu excepția cazului în care se face mențiune despre acestea în cuprinsul actului;

f) este însoțit de dovada achitării tarifului de publicitate imobiliară, cu excepția scutiilor stabilite prin lege sau a situației în care dovada încasării tarifului se face conform procedurilor stabilite prin protocoale încheiate potrivit art. 9 alin. (13) și (16);

g) îndeplinirea altor prevederi legale stabilite prin legi speciale, a căror verificare se află în competența registratorului”.

14. Tribunalul apreciază că relevante în cauză sunt dispozițiile art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. și ale art. 249 alin. 1 și 2 și art. 250 alin. 1 și 6 C.proc.pen.

IV. Jurisprudență relevantă

15. Tribunalul reține că jurisprudența relevantă a fost invocată de petentă în susținerea motivelor sale de apel.

16. Astfel, prin decizia nr. 3506/2006 a Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (disponibilă la adresa [http://www.scj.ro/1093/Detalii-jurisprudenta?customQuery\[0\].Key=id&customQuery\[0\].Value=84289](http://www.scj.ro/1093/Detalii-jurisprudenta?customQuery[0].Key=id&customQuery[0].Value=84289)) s-a decis (în aplicarea dispozițiilor Codului de procedură civilă din 1865, care avea însă în art. 518 alin. 4 și 5 o redactare identică) că „în mod greșit s-a instituit sechestrul asigurător asupra unui imobil, care a făcut obiectul unei executări silite la solicitarea creditorilor, finalizată prin încheierea de adjudecare din 9 septembrie 2003. Potrivit procesului verbal din 26 septembrie 2003, s-au distribuit, din suma încasată la licitație, creanțele creditorilor, rămânând la dispoziția parchetului suma de 62.952.673 lei. Față de această situație, s-a admis recursul, dispunându-se înlăturarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra imobilului și instituirea sechestrului asigurător numai asupra sumei de 62.952.673 lei, rezultată în urma distribuirii prețului asupra acestui imobil, rămânând sechestrul instituit asupra tuturor celorlalte bunuri aparținând inculpatului”.

17. Prin decizia penală nr. 1392/23.04.2013, pronunțată de Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a hotărât că „în acest sens este și practica și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, în sensul că dacă un imobil asupra căruia a fost instituit sechestrul asigurător a fost valorificat prin vânzarea la licitație publică, iar o parte din prețul obținut a fost distribuit creditorilor, menținerea măsurii asigurătorii asupra imobilului nu se mai justifică, ci sechestrul asigurător va fi menținut numai asupra sumei nedistribuite creditorilor și asupra altor bunuri ale inculpatului”.

18. Tribunalul reține însă că, deși există aceste situații în care Înalta Curte de Casație și Justiție a avut de analizat pretinsul conflict între art. 857 C. proc.civ. și art. 249 C.proc.pen., aceste litigii au intrat în competența Secției penale. Or, unul dintre argumentele intimitei în cauză (Parchetul) este tocmai în sensul că instanța civilă sesizată cu plângerea împotriva încheierii de carte funciară nu este competentă să aprecieze asupra efectelor măsurii asigurătorii luate în penal, ci doar instanța penală, astfel că, cel puțin în aparență, jurisprudența semnalată la Secția Penală a Înaltei Curți nu poate rezolva integral problema de interpretare.

V. Motivele care stau la baza sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție. Opinia instanței.

19. Primul element care stă la baza sesizării este reprezentat de practica divergentă a Tribunalului București asupra acestei probleme de interpretare. Așa cum a semnalat și apelanta, care are calitatea de petent în 52 de plângeri având la bază această chestiune de drept, 37 au fost soluționate în primă instanță prin respingerea plângerii, 7 cereri au fost admise de judecătorie, iar în 8 dosare judecata a fost suspendată până la soluționarea cauzei penale (în raport de care a fost notat sechestrul penal) aflată pe rolul Curții de Apel București. În apel, potrivit evidențelor petentei, 12 apeluri formulate de aceasta împotriva soluțiilor de respingere a plângerii au fost respinse și 5 au fost admise, celelalte fiind suspendate sau în curs de repunere pe rol după aplicarea art. 520 alin. 4 C.proc.civ. Tot apelanta petentă semnalează și admiterea a două cereri de apel formulate de Parchet împotriva unor soluții de admitere a plângerii, cu consecința schimbării în tot a sentinței în sensul respingerii cererii.

20. Din datele de mai sus rezultă cu claritate faptul că există o reală divergență de opinii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. în situația preexistenței sechestrului asigurător penal. Totodată, Tribunalul constată că acest gen de litigii prezintă o tendință de creștere numerică pe rolul instanțelor, având în vedere aplicarea în practică din ce în ce mai des a dispozițiilor procesual penale referitoare la măsurile asigurătorii, imobilele fiind obiectul predilect al acestor măsuri mai ales în cauzele în care prejudiciul cauzat prin fapta penală este unul important.

21. În ce privește Decizia nr. 16/2016 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr. 1011/1/2016, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 779 din 05/10/2016, Tribunalul reține că aceasta a vizat inadmisibilitatea sesizării pentru nerespectarea condițiilor legale de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, problema de drept pusă în discuție fiind aceeași și rămânând nesoluționată prin mecanismul prevăzut de art. 519 și urm. C.proc.civ.

22. În ceea ce privește opinia instanței de trimitere, completul de față nu are conturată opțiunea cu privire la interpretarea ce trebuie adoptată, luând în calcul aplicarea oricăreia dintre cele două opinii incidente.

23. Astfel, una dintre opțiuni este opinia reflectată majoritar în soluțiile pronunțate în primă instanță, în sensul că în cadrul litigiilor având ca obiect plângere împotriva încheierii de carte funciară de acest gen, atâta timp cât măsura asiguratorie dispusă în procesul penal asupra imobilului adjudecat nu a fost ridicată, nu a încetat de drept și nici nu s-a constatat că a încetat, radierea notării acestuia în cartea funciară nu poate fi dispusă, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.28 alin.1 și art.29 alin.1 din Legea 7/1996.

24. Cea de a doua variantă este în sensul că, dimpotrivă, plângerea împotriva încheierii de carte funciară permite analiza efectelor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. – întrucât alin. 4 face vorbire despre radierea din oficiu a sarcinilor. Totodată, în aceeași opinie, dispozițiile art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. sunt clare în ceea ce privește aplicarea lor, în sensul că situațiile în care sarcinile anterior notate sunt menținute în cartea funciară după adjudecare sunt limitativ arătate de textul legal. Ipoteza unor măsuri de indisponibilizare temporară, cu caracter asigurător, nu se încadrează prevederilor Codului de procedură civilă, ca făcând parte dintre sarcinile a căror notare urmează să fie menținută. De asemenea, în această opinie, conflictul dintre norma privată (Codul de procedură civilă) și cea publică (Codul de procedură penală) afirmat de intimatul Parchet, nu este decât unul aparent, întrucât aplicarea dispozițiilor art. 857 C.proc.civ. nu are ca efect încetarea măsurii, ci doar strămutarea ei asupra sumelor de bani rămase nedistribuite.

25. În concluzie, în viziunea Tribunalului, tocmai existența acestor două opinii conturate în practică asupra acestei probleme, cu argumente apreciate drept importante în ambele variante, justifică sesizarea Înaltei Curți pe calea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

VI. Opinia părților cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

26. Apelanta petentă ... este cea care a apreciat că se impune reiterarea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, susținând că legislația incidentă este lacunară și neclară, ea trebuind interpretată în sensul aplicării fără rezerve a dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ., cu efectul radierii sarcinii.

27. Intimata nu a formulat o opinie cu privire la intenția Tribunalului de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție.

VII. Analiza condițiilor de admisibilitate privind sesizarea

28. Potrivit art. 519 C.proc.civ., sunt instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

29. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât tribunalul, legal învestit cu soluționarea unui apel aflat în curs de judecată, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

30. Răspunsul la întrebarea adresată de instanță este necesar în vederea soluționării pe fond a cauzei, întrucât interpretarea modului de aplicare a dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. raportat la situația de fapt expusă constituie problema fundamentală pusă în discuția instanței de apel.

31. Chestiunea în cauză are caracter de noutate, în sensul că nu s-a identificat o jurisprudență constantă și unitară asupra problemei în discuție. De asemenea, întrebarea privește interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, ea are ca obiect o problemă de drept reală, iar nu aparentă, privește interpretarea diferită sau contradictorie a dispoziției legale.

32. Așa cum s-a arătat în cadrul paragrafului 18 al prezentelor considerente, existența unor decizii penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra aspectelor în discuție nu este suficientă pentru a considera lămurită problema de interpretare, întrucât una dintre apărările formulate în cauză vizează tocmai competența exclusivă a instanței penale de a se pronunța asupra efectelor sau menținerii măsurii asigurătorii penale.

33. Prin urmare, constatând întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 C.proc.civ., Tribunalul apreciază necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reprezentată de următoarea întrebare: **Rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. că sechestrul asigurător penal notat în cartea funciară face parte dintre sarcinile care se sting prin adjudecarea în procedura vânzării silite a bunului imobil, astfel încât să poată face obiectul radierii conform alin. 4, sau singura cale de obținere a radierii este dispoziția organelor penale competente în sensul ridicării măsurii?**

DISPUNE

Admite cererea formulată de apelanta petentă

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 și urm. Cod procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri privind rezolvarea în principiu a chestiunii de drept cu care a fost sesizată, în sensul de a răspunde întrebării:

Rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 857 alin. 3 și 4 C.proc.civ. că sechestrul asigurator penal notat în cartea funciară face parte dintre sarcinile care se sting prin adjudecarea în procedura vânzării silite a bunului imobil, astfel încât să poată face obiectul radierii conform alin. 4, sau singura cale de obținere a radierii este dispoziția organelor penale competente în sensul ridicării măsurii?

Suspendă judecarea cauzei în temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 18.11.2016.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER